

mindre end 5 km væk, skal betale for egen transport til behandling, uanset om de er syge eller raske. Det vil altså sige, at raske ældre, som bor 5,2 km væk, kan få gratis transport, hvorimod de, der er helt svage og bor 4,8 km væk, altså skal transportere sig selv. Det er ren og skær galimatias at forvalte samfundsressourcer på den måde.

Jeg synes også, at det er for dårligt, når der fra Socialdemokratiets og regeringens side bliver sagt, at regeringens nye lovforslag er et signal til kommunerne. Jeg ved ikke, hvor mange signaler der i de sidste mange år er sendt til landets kommuner fra dette Folketing om disse svage grupper. Antallet er uendeligt. Kommunerne ved det godt. Folketinget ved det godt. Men der er ingen, der mander sig op til at gøre noget ved det.

Det bliver der heller ikke i denne debat, men alle holder nogle fine taler, og alle vil bagefter gå ud og fortælle, at det er en klar kommunal opgave. Der er da også mange kommuner, der lever op til opgaven, men samtidig så ved man, at der også er uendelig mange kommuner, som hverken har villet eller evnet at leve op til den. Og der er ikke kommet ét eneste signal fra hverken regeringen eller Socialdemokratiet om, hvad man har tænkt sig at gøre over for disse kommuner.

Derfor bliver det selvfølgelig også nødvendigt at spørge direkte: Går hensynet til det kommunale selvstyre virkelig så langt, at hensynet til de ældre og de svages levevilkår og livskvalitet er helt og aldeles underordnet dette? Er der overhovedet ikke et skæringspunkt? Er der ikke en smertetærskel hos regeringen? Svaret er tilsyneladende nej.

Regeringen har selv sagt i sine tal, at der mangler 13.000 plejehjemspladser, og kommer man med et forslag, som man siger er et signal, og som har som konsekvens, at der årligt kan saves 500 pladser af det tal på 13.000, og det synes man er en meget flot gerning. Hvis man regnede det ud i år, så var der jo ingen af dem, der er ældre og svage i dag, der nogensinde ville få gavn af det. Så siger regeringen: Jamen vi tror da på, at kommunerne bygger meget mere, og at de vil igangsætte hvad som helst.

Det har man sagt i de sidste 5 år, men det antal plejehjemspladser, der mangler, er bare steget. Så uanset om man kommer med låneordninger til kommunerne eller lokker med andre gulerødder, må man bare konstatere, at der er nogle, der ikke vil. Fremskridtspartiet har fak-

tisk den opfattelse, at hvis man virkelig ikke vil, så er der altså andre, der må tage over og hjælpe denne her helt svage gruppe. Så må Folketinget sige til kommunerne: Det kommunale selvstyre går altså ikke længere, end at det aldrig kan true nogens velfærd.

Grunden til, at vi har set de skrækelige historier i dagspressen i sommerens løb, er også, at set over de sidste mange årtier er realiteten for denne gruppe, at det år for år er blevet værre: Den enkelte ældre får dårligere hjælp, og har sværere ved at komme på plejehjem, og vi er nu kommet så langt, at vi oven i købet somme tider skal læse, at det eneste, de håber på, er, at der kunne uddeles lidt medicin, så de ikke oplever dagen i morgen. Så sørgeligt er det, statsminister, og jeg synes simpelt hen ikke, at man bare kan sidde stille og sige: Jamen vi har da gjort, vi vil da gøre, vi er da på vej, og det kommer da nok.

Dertil kommer jo selvfølgelig alle de gamle, som ligger på sygehusene, og ifølge den statistik, jeg refererede til før, så er antallet af ældre, der ligger og venter på plejehjemspladser, simpelt hen eksploderet på bare et år. Og de, der ikke ligger der, bliver sendt alt for tidligt hjem til en 3. eller 4. sals lejlighed, uden at der er aftale om nogen som helst form for hjemmehjælp. Nogle af dem bliver efterladt på trappen, og så kan de sidde dér, til naboerne eller andre har fået tilkaldt en hjemmehjælper.

Derfor kan vi i Fremskridtspartiet simpelt hen ikke forstå, at regeringen fortsat finder sig i, at kommunerne opfører sig sådan. Det kunne jo være, at vi er så heldige, at statsministeren på et senere tidspunkt vil fortælle os, hvor grænsen er for, hvad regeringen kan stå model til med hensyn til den måde, kommunerne opfører sig på.

Jeg stillede før spørgsmål om, hvad meningen er med, at regeringen i loven giver kommunerne en pligt, som medfører en ret for disse svage grupper, men samtidig i sine svar til Folketinget siger, at den ret altså ikke er et retskrav. Der er godt nok en pligt for kommunen, men der er ikke noget retskrav for de ældre. Det er jo en fuldstændig bagvendt måde at tage tingene på.

Og hvad er meningen med, at man laver en klageadgang, som går ud på, at de kommunale afgørelser ikke kan ændres? Det er jo igen ikke andet end et spørgsmål om at sige nogle flotte ord uden reelt indhold.

Hvorfor kan man ikke lave en ordning, hvorefter de allersvageste ældre kan blive hørt, f.eks. ved, at de kan stemme gennem deres pårørende,